

Kendelser skal afsiges paa. Overfor en saadan Stat vil Krig kunne indtræde ogsaa fra et andet Forbundsmedlems Side, uden at dette Forbundsmedlem derved kan siges at have overtraadt sine Forpligtelser som Medlem af Forbundet. Og dette, at der i Henhold til Artikel 14 i Traktaten herefter skal oprettes en fast Voldgiftsdomstol til mellemfolkelig Retspleje, udelukker naturligvis ikke, at saadanne Tilfælde kan indtræde, ligesom krigeriske Forviklinger selvfølgelig i Fremtiden vil kunne indtræde mellem Forbundsmedlemmer og Stater, som staar udenfor Forbundet — ja, selvfølgelig kan som en endnu mere nærliggende Mulighed krigeriske Konflikter indtræde mellem Stater, som begge staar udenfor Forbundet. Og selv om man fra Folkeforbundets Side i Henhold til de i Pagten vedtagne Bestemmelser har et bestemt Paalæg om at søge ved de til Raadighed staaende Midler at hindre saadanne krigeriske Konflikter, er det dog ved Tiltræden af Forbundet saa lidt som ved at holde sig udenfor sikret, at saadanne Konflikter ikke kan opstaa. Derfor er der ogsaa i Pagtens Artikel 16 fastsat nærmere Bestemmelser for, hvorledes Stater, som er Medlemmer af Forbundet, i saa Tilfælde har at forholde sig.

Der skelnes altsaa, som allerede nævnt, mellem Krig med Tilsidesættelse af Forbundspligten og Krig, uden at dette sker. Hvis en Krig etableres uden Tilsidesættelse af Forbundspligten, vil ethvert enkelt Medlem af Folkenes Forbund kunne etablere sig i Henhold til de Regler for Varetagelse af Neutraliteten, som hidtil har været gennemførte, og som Danmark med Held har gennemført under Verdenskrigen. Men hvis en Stat begynder Krig med Tilsidesættelse af Forbundspligten, saa træder en Række Bestemmelser i Kraft, som er indeholdte i Artikel 16, og som maa siges i ikke ringe Grad at kunne vække Betænkelighed hos den lille Stat, der staar overfor Tiltrædelse af Forbundet og derigennem staar overfor den Mulighed at blive indviklet i Konflikter, Storstater imellem, i Henhold til de Bestemmelser, som den, naar den tiltræder Forbundet, i saa Henseende underkaster sig.

Jeg vil gerne i denne Sammenhæng bemærke, at disse Forpligtelser gaar ud paa, at Staten afbryder enhver kommerciel eller finansiel Forbindelse med den lovbryderiske Stat, at den forbyder ethvert Samkvem mellem dens Borgere og Borgere af det Forbundsmedlem, som har brudt Overenskomsten. Altsaa, en Neutralitets-

form som den, Danmark har etableret under Krigen, vil under en saadan Konstellation i Fremtiden være umulig. Det fastsættes endvidere, at Staten forpligter sig til at forhindre ethvert finansielt, kommercielt eller personligt Samkvem mellem Borgere af det Forbundsmedlem, som har brudt Overenskomsten, og Borgere i enhver anden Stat, hvad enten den er Medlem af Forbundet eller ej. Jeg ser da ikke rettere, end at der heri ligger en Legalisering af Blokadebestemmelser i et Omfang, som langt overgaar det, i hvilket Blokadebestemmelser i Henhold til Folkeretten hidtil har kunnet iværksættes. Og dertil indskrænker det sig ikke, men Forholdet er endvidere dette, at enhver Stat indenfor Forbundet forpligter sig til i Tilfælde af en saadan Krig som den, jeg her har omtalt, at tage det nødvendige Skridt til at lette Passagen gennem dens Omraade for ethvert Forbundsmedlem, som tager Del i den fælles Optræden til at haandhæve Forbundsforpligtelserne, en Optræden, med Hensyn til hvilken det paa hviler Raadet at træffe Bestemmelse om, paa hvilken Maade den skal iværksættes. Det vil altsaa heraf ses, at en Stat, som tiltræder Forbundet, under visse givne Omstændigheder kan blive nødt til at stille sit Territorium til Disposition for Gennemmarch af saadanne Forbundstropper, som har den Opgave at straffe den Stat, der griber til krigeriske Midler. Nu er jo Forholdet ganske vist det — og det er ogsaa kommet frem i flere af de Indstillinger, som i andre Statssamfund er sket til Regeringerne med Hensyn til Tiltrædelse af Folkenes Forbund —, at man har ment, at dette: at tage de nødvendige Skridt, i Virkeligheden kun vil sige, at der paalægges Regeringen en Forpligtelse til at forelægge for den lovgivende Forsamling i Landet de Bestemmelser, som en saadan Gennemmarch maatte gøre nødvendig, og at dertil kunde man indskrænke sig. Det maa dog ikke overses, at naar en Stat paatager sig en saadan Forpligtelse, betyder dette: at tage de nødvendige Skridt, aldeles utvivlsomt, at Lovgivningsmagten har Forpligtelse til at søge gennemført Bestemmelser af den Art, at de muliggør denne Passage, denne Stille Territorium til Disposition, som man erklærer sig rede til at tage de nødvendige Skridt til ved Tiltrædelsen af Forbundet i Henhold til Artikel 16. Ikke mindst denne Bestemmelse gør det for en lille Stat med en geografisk og strategisk vanskelig Beliggenhed som Danmark til en Sag, der kræver